

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΕΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ἉΓΙΑΣ ΤΡΙΩΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Άγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriadodos.com

ΤΕΥΧΟΣ 200

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2023

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Ατδ, Λάρνακα

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΆΓΙΟΝ ΘΕΟΝ

Μοναχού Μωυσή Αγιορείτη

Βοήθησέ με, Δέσποτα Κύριε, νά κατευθύνω τίς δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου πρὸς δοξολογία τοῦ Ἁγίου Ὄνομάτος σου, ἐνθουμούμενος καί φανταζόμενος τὴν ἀκατάληπτη δόξα καί τὴν εὐπρέπεια καί τὴν ὠραιότητα τῆς οὐρανοῦ μακαριότητος.

Συγκράτησε τό ρεμβόμενο καί περιπλανώμενο νοῦ μου στίς συγχύσεις καί τίς μέριμνες τοῦ βίου τούτου καί ἐμφύτευσε σ' αὐτόν τὴ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὄνομάτος Σου καί τὴ μελέτη τῶν σωτηρίων σου ἐντολῶν.

Ὁ ἥλιος δύνει, Κύριε, καί τὰ πουλιά τοῦ δάσους ψάλλουν ἔσπερινό. Γονατίζω καί ἐγὼ ἐνώπιόν σου καί τὰ χέρια μου πρὸς Σέ ἀνατείνω, δεόμενος νά μοῦ ἀποστείλεις τό φῶς σου τό ἀληθινό, γιά νά ἀνυμνῶ, δοξολογῶ καί γεραίρω τό Πανάγιο Ὄνομά Σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. ❖

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Ἡ Ανάληψις. Ἱερά Μονή Σταυρονικήτα. Θεοφάνους τοῦ Κρητός. 1546 μ.Χ.

ΑΝΑΛΗΨΗ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΣΩΜΑ

Μητροπολίτη Λεμεσοῦ Ἀθανασίου

Τὴν Τεσσαρακοστή ἡμέρα μετὰ τὴν ἀνάσταση καὶ σωματικῶς, ὁ Κύριος ἔφυγε ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ ἀνελήφθη καὶ ἀνέβηκε στὸν οὐρανὸ καὶ κάθισε ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς. Αὐτὰ, βέβαια, δὲν εἶναι τόπος. Δηλαδή δὲν ἔχει δίπλα ἀπὸ τὸν Πατέρα μία καρέκλα καὶ κάθισε, οὔτε καὶ ὁ οὐρανὸς εἶναι ἓνας γεωγραφικὸς χῶρος. Εἶναι ἓνας χῶρος ὅπου βρίσκεται ὁ Θεὸς καὶ αὐτὰ λέγονται γιὰ νὰ καταλάβουμε ἐμεῖς ὅτι ὁ Χριστὸς ἔφυγε καὶ πῆρε μαζί του τὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ ἀναλήφθηκε ὡς Θεάνθρωπος, ὄχι ὡς Θεός. Ὡς Θεὸς ἦταν πάντα μαζί μέ τὸν πατέρα Του καὶ δὲν χωρίστηκε οὔτε μία στιγμή. Καὶ ὅταν ἦταν στή γῆ καὶ ὅταν ἦταν στὸν Ἄδην, ὡς Θεός ἦταν μαζί μέ τὸν Πατέρα του.

Τὸ ὅτι πῆρε μαζί του τὴν ἀνθρώπινη φύση εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἀποτέλεσμα ὅλων τῶν προηγούμενων, τοῦ Σταυροῦ, τοῦ πάθους, τοῦ τάφου καὶ τῆς Ἀναστάσεως. Ἀνελήφθη ἡ ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ καὶ μαζί μ' αὐτὴ ἀνέλήφθη ὁλόκληρη ἡ θεωθεῖσα ἀνθρώπινη φύση. Ἄρα, αὐτὸ τὸ γεγονός τῆς Ἀναλήψεως, τῆς θεώσεώς μας, εἶναι γεγονός πού ἀφορᾷ πλέον ὅλο τὸν ἄνθρωπο. Εἶναι ἡ δόξα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Εἶναι αὐτὸ τὸ ὅποιο φανερῶνει πόσο ὁ Θεὸς τίμησε τὸν ἄνθρωπο.

Ἡ θεωρία ὅτι μέσα στήν Ἐκκλησία καὶ στή διδασκαλία της περιφρονεῖται τὸ ἀνθρώπινο σῶμα καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία μιλά

συνέχεια για πνευματική μόνο ζωή και ἀρετές, δέν εἶναι σωστή. Ἀντίθετα. Ἡ Ἐκκλησία καί ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι αὐτές ποῦ μιλοῦν κατεξοχήν γιά τή θέωση τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Πουθενά ἄλλοῦ δέν ἔχουμε, καί θεωρητικά ἀκόμα, θέωση τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὅπως τή θέωση τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος στήν Ὁρθόδοξη θεολογία. Αὐτό σημαίνει Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ. Τίποτε ἀπό ὅσα ἔκαμε ὁ Χριστός δέν τά ἔκαμε γιά τόν ἑαυτό του. Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ δέν σημαίνει ὅτι ἀπλῶς ἐπέστρεψε ὁ Χριστός «στό σπίτι του» μετά τήν παρουσία του στή γῆ. Δέν εἶναι αὐτός ὁ λόγος τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ λόγος της εἶναι ἀκριβῶς γιά νά δείξει σ' ἐμᾶς ποιά εἶναι ἡ πορεία μας καί ποῦ καταλήγουμε, ποῦ μᾶς ἀνέβασε ὁ Χριστός.

Νά θυμηθοῦμε ὅτι πρῖν πάθει ἐκείνη τή νύχτα στή Γεθσημανῆ, ὅταν προσευχήθηκε στόν Πατέρα του, προσευχήθηκε γιά μᾶς. Τότε εἶπε: «Πάτερ, θέλω ἵνα ὅπου εἰμί ἐγώ κἀκεῖνοι ὦσι μετ' ἐμοῦ, ἵνα θεωρῶσι τήν δόξαν τήν ἐμήν ἣν ἔδωκάς μοι». Δηλαδή ζήτησε ὁ Χριστός ἀπό τόν Πατέρα του, σέ ὅλους τούς αἰῶνες, στήν ἀτελεύτητη βασιλεία του, ὅπου ἀκριβῶς βρίσκεται ἐκεῖνος ἐκεῖ νά βρισκόμαστε κι ἐμεῖς. Καί ποῦ εἶναι ὁ Χριστός; Στή δόξα τοῦ Θεοῦ Πατέρα, εἶναι ἴσος πρός τόν Πατέρα του. Καί Σ' αὐτόν, αὐτό ἀνήκει στή φύση Του, ἐνῶ ἐμᾶς μᾶς δίνεται κατά χάρη. Ἔτσι ξέρουμε ὅτι, ἐφόσον ὁ Χριστός εἶναι ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός, κι ἐμεῖς βρισκόμαστε ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ Πατρός βλέποντες καί μετέχοντες κατά χάριν σ' αὐτή τή δόξα καί τή θέωση τῆς ἀνθρώπινης μας ὑπόστασης. ❖

ΑΓΛΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Καρολίν Φίλιπς

Θεός δέν βλέπει τήν έπιτυχία μέ τά δικά μας μάτια. Ό δικός Του τρόπος εΐναι νά πάρει τό πιό φτωχό, τό πιό άσήμαντο, τό πιό άδύναμο πρόσωπο και νά τό κάνει θαυμάσιο και ξεχωριστό.

Ό Ίησοϋς γεννήθηκε σέ συνθήκες πρόσφυγα, μέ μία φάτνη για λίκνο Του, στην ταπεινή Βηθλεέμ κι όχι στο Πανεπιστημιακό Μαιευτήριο της Ίερουσαλήμ. Πέθανε τό θάνατο ενός κακούργου. Κι όμως, μέσα άπ' αυτόν διάλεξε ό Θεός νά λυτρώσει τό ανθρώπινο γένος, άπομακρύνοντας τά εμπόδια της άμαρτίας και παρακοής, για νά μας ξαναενώσει μέ τόν Έαυτό Του. ❖

ΑΓΑΠΗ . . . ΣΤΟ ΨΥΓΕΙΟ

π. Γεωργίου Δορπαράκη

Γέροντας ήταν σαφής: Στήν πνευματική ζωή οι κύριες εποχές είναι δύο: τό καλοκαίρι καί ό χειμώνας. Στό καλοκαίρι, βέβαια, βρίσκεις καί τήν πιό όμορφη άνοιξη, ένω στόν χειμώνα περιέχεται καί τό φθινόπωρο.

- Τί έννοείτε, Γέροντα; δέν άντεξα καί τόν διέκοψα. «Πώς είναι δύο οι εποχές; Καί πώς συμπεριλαμβάνονται σ' αυτές καί οι άλλες;

Χαμογέλασε ό Γέροντας.

- "Έχεις δίκιο πού άπορείς, μου είπε. Μά, σκέψου: ό Κύριός μας δέν είπε πώς, όταν αύξηθοῦν στόν άνθρωπο οι άμαρτίες του, τότε γίνεται... ψυγείο καί ή αγάπη του; "Διά τό πληθυνθήναι τήν άνομίαν, ψυγήσεται ή αγάπη". Λοιπόν, όταν παλεύεις ν' αγαπās, θερμαίνεις τήν καρδιά σου, κι αυτό είναι καλοκαίρι κι είναι καί άνοιξη μαζί. Τότε χαίρεται ή καρδιά κι ή χαρά αύτή περνάει μέσα σέ όλο τό σῶμα. Είναι ή χάρη του Θεού πού έρχεται καί σκηνώνει στήν ύπαρξη του ανθρώπου, όπως άλλωστε ό ίδιος ό Κύριός μας

τό βεβαίωσε. “Τηρήστε τίς ἐντολές Μου” – καί ἡ κύρια ἐντολή Του εἶναι ἡ ἀγάπη – καί ὁ Πατέρας μου θά σᾶς ἀγαπήσει καί θά ἔρθουμε νά κάνουμε μοναστήρι μέσα του”. Ὅποτε, χειμῶνας, ψύχος, παγωνιά, εἶναι τό ἀντίθετο. “Ὅταν λείπει ἡ ἀγάπη, πού σημαίνει ὅτι κυριαρχεῖ ὁ ἐγωισμός καί τά πάθη στόν ἄνθρωπο: πῶς νά ἀρπάξει γιά νά ἔχει, πῶς νά ἰκανοποιήσῃ τή σάρκα του, πῶς νά φανεῖ τό ὄνομά του, τότε πετρώνει ἡ καρδιά, γίνεται παγόβουνο, πλησιάζεις ἕναν τέτοιο ἄνθρωπο κι αἰσθάνεσαι ὅτι θέλεις νά βάλεις... κάτι ἐπάνω σου. Τίποτε, δυστυχῶς, δέν σέ ἐλκύει σ’ αὐτόν. Πρέπει νά κάνεις μεγάλη προσπάθεια γιά νά τόν δεῖς μέ συμπάθεια, νά δεῖς δηλαδή τήν κρυμμένη χάρη καί τό κρυμμένο φῶς πού κάθε ἄνθρωπος ἔχει.

Εἶπε ὁ Γέροντας καί δύο δάκρυα κύλισαν ἀπό τά μάτια του. “Ἐσκυψα τό κεφάλι μου κι ἀναρωτήθηκα: «Μήπως τόν... πάγωσα τόν Γέροντα; Σίγουρα, σ’ ἕναν βαθμό τόν ἔχω βάλει σέ ἀγῶνα νά βλέπει τό κρυμμένο δικό μου φῶς». Κύλισαν κι ἀπ’ τά δικά μου μάτια δύο δάκρυα. «Κύριε, ἐλέησον», ψιθύρισα. Κι ἔνιωσα λίγο τήν ἀνατολή νά πάει νά θερμάνει καί τή δική μου καρδιά... ❖

ΓΙΑΤΙ ΟΥΡΛΙΑΖΟΥΝ ΟΙ ΆΝΘΡΩΠΟΙ;

Μαχάτμα Γκάντι

Μ

ία μέρα, ένας σοφός έκανε τήν παρακάτω έρώτηση
στους μαθητές του:

- Γιατί οι άνθρωποι ούρλιάζουν, όταν έξοργίζονται;
- Γιατί χάνουν τήν ήρεμία τους, άπάντησε ό ένας.
- Μα γιατί πρέπει νά ξεφωνίζουν παρότι ό άλλος βρίσκει-
ται δίπλα τους; ξαναρωτᾶ ό σοφός.

- Ξεφωνίζουμε, όταν θέλουμε νά μᾶς άκούσει ό άλλος,
είπε ένας άλλος μαθητής.

Καί ό δάσκαλος έπανήλθε στήν έρώτηση:

- Μα τότε δέν εἶναι δυνατόν νά τοῦ μιλήσει μέ χαμηλή
φωνή;

Διάφορες άπαντήσεις δόθηκαν αλλά καμιά δέν ικανοποίη-
σε τόν δάσκαλο.

- Ξέρετε γιατί ούρλιάζουμε κυριολεκτικά, όταν είμαστε
θυμωμένοι;

Γιατί, όταν θυμώνουν δυό άνθρωποι, οί καρδιές τους άπο-
μακρύνονται πολύ και για νά μπορέσει ό ένας νά άκούσει τόν
άλλο θά πρέπει νά φωνάξει δυνατά, για νά καλύψει τήν άπό-
σταση.

Όσο πιά όργισμένοι εἶναι, τόσο πιά δυνατά θά πρέπει νά
φωνάξουν για ν' άκουστοῦν.

Ἐνῶ, ἀντίθετα, τί συμβαίνει, ὅταν εἶναι ἐρωτευμένοι; Δέν ἔχουν ἀνάγκη νά ξεφωνήσουν, κάθε ἄλλο, μιλοῦν σιγανά καί τρυφερά. Γιατί; Ἐπειδή οἱ καρδιές τους εἶναι πολύ - πολύ κοντά. Ἡ ἀπόσταση μεταξύ τους εἶναι ἐλάχιστη. Μερικές φορές εἶναι τόσο κοντά πού δέν χρειάζεται οὔτε κἄν νά μιλήσουν, παρά μονάχα ψιθυρίζουν. Καί ὅταν ἡ ἀγάπη τους εἶναι πολύ δυνατή δέν εἶναι ἀναγκαῖο οὔτε κἄν νά μιλήσουν, τούς ἀρκεῖ νά κοιταχθοῦν. Ἔτσι συμβαίνει, ὅταν δύο ἄνθρωποι πού ἀγαπιοῦνται πλησιάζουν ὁ ἕνας πρὸς τόν ἄλλον.

Στό τέλος ὁ Σοφός εἶπε
συμπερασματικά:

- Ὅταν συζητᾶτε μὴν ἀφήνετε τίς καρδιές σας νά ἀπομακρυνθοῦν, μὴν λέτε λόγια πού σᾶς ἀπομακραινουν, γιατί θά φτάσει μία μέρα πού ἡ ἀπόσταση θά γίνει τόσο μεγάλη πού δέν θά βρίσκουν πιά τά λόγια σας τό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. ❖

ΨΕΛΛΙΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΆΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

π. Ανδρέα Άγαθοκλέους

Πῶς νά μιλήσεις γιά ἐμπειρία ἔρωτα σέ κάποιο πού τόν ταυτίζει μέ σαρκική ἡδονή;

Πῶς νά ἐξηγήσεις τή δυναμική τῆς φιλίας σ' αὐτόν πού κινεῖται ἐγωκεντρικά;

Πῶς νά καταθέσεις τή χαρά τῆς ἐν Χριστῷ κοινωνίας τῶν προσώπων στόν ἐκκλησιαζόμενο πού βλέπει τή λειτουργία ὡς μέσον «πνευματικῆς ἀγαλλίασης» καί αὐτοδικαίωσης;

Πῶς, τέλος, νά ἐκφράσεις τήν πληρότητα πού ἡ «τελευταία καί μεγάλη ἑορτή τῆς Πεντηκοστῆς» γεμίζει τίς καρδιές τῶν χριστιανῶν, σέ ὅποιον δέχεται μόνο ὅ,τι καταλαβαίνει μέ τίς αἰσθήσεις;

«Πάντα χορηγεῖ τό Πνεῦμα τό ἅγιο...»

Ὅπως ἡ ψυχή ζωντανεῦει τό σῶμα, ἔτσι τό Ἅγιο Πνεῦμα, ὡς ζωοποιόν, χαρίζει στόν κόσμο τά χαρίσματα, στήν Ἐκκλησία τήν Ἀλήθεια, στους ἀνθρώπους τήν ὄντως Ζωή.

Ὅταν τά προβλήματα, τό ἕνα μετά τό ἄλλο, σέ συντρίβουν κι ἀκόμα ἐσύ στέκεσαι ὀρθιος, εἶναι γιατί τό Ἅγιο Πνεῦμα σοῦ συμπαρίσταται.

Ὅταν τό μέσα σου σκοτάδι σέ κάνει νά τά βλέπεις ὅλα

μαῦρα καί ἡ ἀπελπισία καταδοκεῖ νά σέ διαλύσει συνθέμελα καί παρόλ' αὐτά ἐλπίζεις, εἶναι γιατί τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι δίπλα σου.

Ὅταν τά πάθη καί ἡ ἁμαρτία, πού χρόνισε μέσα σου, κυριάρχησαν καί παρέλυσαν τίς πνευματικές σου δυνάμεις καί σύ βλέπεις πώς μέ ἓνα «Κύριε, ἐλέησον», πού τό λές καρδιακά, βγαίνεις ἀπό πάνω, εἶναι γιατί τό Ἅγιο Πνεῦμα σ' ἐνίσχυσε.

Κι ἀκόμα:

Ὅταν τά σκάνδαλα στήν Ἐκκλησία «κλυδωνίζουν τό σκάφος της» καί «φῶς οὐδαμοῦ», φαίνεται ὅτι διαλυθῆκαν ὅλα μέ τούς ἄτσαλους χειρισμούς τῶν ποιμένων της, κι ὅμως «ἔρχεται γαλήνη μεγάλη» συνεχίζοντας τήν ἀποστολή της στόν κόσμο πού περιμένει τή σωτηρία του, εἶναι γιατί τό Ἅγιο Πνεῦμα τήν καθοδηγεῖ, τή φροντίζει καί τή στερεώνει.

Ὅταν τά σχίσματα καί οἱ αἱρέσεις – μέ τούς «ἐπικίνδυνους χαρισματούχους» πού μποροῦν νά παρασύρουν κόσμο – ἀπειλοῦν τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά, τελικά, ἐκείνη παραμένει «ἡ Μία Ἅγια, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία», εἶναι γιατί τό Ἅγιο Πνεῦμα συνεχίζει νά ὑπάρχει σ' Αὐτήν.

Δέν εἶναι αὐτά πού φαίνονται ἡ πραγματικότητα.

Δέν εἶναι ἡ λογική μας τό κριτήριο τῆς ἀλήθειας.

Δέν εἶναι ὁ πόνος κι ὁ θάνατος τό τέλος.

Ὁ Τριαδικὸς Θεός, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας, μᾶς ἀποκαλύπτεται ὡς ἀγάπη, σχέση, ζωή. Ἡ Ἐκκλησία, ὡς τρόπος ζωῆς Του, εἶναι στὸν κόσμον γιὰ νὰ μποροῦμε, συγκεκριμένα καὶ ἀνθρώπινα, νὰ ζήσουμε τὴ ζωὴ Του καὶ νὰ θεωθοῦμε.

«Πνεῦμα ἅγιο, ἔλα καὶ σέ μᾶς σήμερα, ὅπως ἦλθες τότε στοὺς μαθητὲς τοῦ Κυρίου τὴν Πεντηκοστὴ κι ὅπως ἦλθες σέ τόσους ἀνθρώπους διὰ τῶν αἰώνων. Ἔλα καὶ δώσε μας ἀγάπη, ταπείνωση, σοφία, χαρά, εἰρήνη, κοινωνικότητα, πίστη κι ἐπιθυμία μὲ ζῆλο, ὥστε νὰ γίνουμε ἀληθινὰ τέκνα τοῦ Πατρός. Ἀμήν!» ❖

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΘΛΙΨΕΩΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟ

Μεγάλου Βασιλείου

Πολλές φορές συμβαίνουν άτυχίες και θλίψεις στή ζωή του ανθρώπου, ώστε και μ' αυτές νά αποδειχθεῖ ποιοί, πλούσιοι ἢ φτωχοί, εἶναι στερεωμένοι στήν πίστη καί δυνατοί. Γιατί καί οἱ δύο αὐτές κατηγορίες τῶν ἀνθρώπων δοκιμάζονται στήν ὑπομονή. Στόν καιρό τῶν πειρασμῶν καί τῶν θλίψεων, μπορεί νά γίνει φανερό κατά πόσο δηλαδή ἐλεεῖ καί ἀγαπᾷ τούς ἀδελφούς.

Ὁ φτωχός ἐπίσης κατά πόσο δέχεται τίς θλίψεις, εὐχαριστῶντας τόν Θεό καί ὄχι βλασφημώντας καί ἀλλάζοντας εὐκολα, ἀνάλογα μέ τίς περιστάσεις, τά φρονήματά του. Ὁ κυβερνήτης φαίνεται τό χειμῶνα στίς δυσκολίες πού συναντᾷ μέσα στά κύματα. Ὁ ἀθλητής δείχνει τήν ἀντοχή καί τήν τέχνη του στό στάδιο. Ὁ στρατηγός φαίνεται στή συμφορά.

Τόν χριστιανό ὁμως τόν δοκιμάζει καί τόν φανερώνει ὁ πειρασμός. Καί ὅπως οἱ κόποι τῶν ἀγώνων χαρίζουν τά στεφάνια στούς ἀθλητές, ἔτσι καί τούς χριστιανούς τούς πλουτίζει καί τούς ὁδηγεῖ στήν τελείωση ἢ δοκιμασία τῶν πειρασμῶν. Αὐτό, βέβαια, συμβαίνει ὅταν κανεῖς δέχεται μέ τήν πρέπουσα ὑπομονή καί τήν εὐχαριστία ὅ,τι ὁ Θεός οἰκονομεῖ γιά τή σωτηρία του, πράγμα πού τόν ὁδηγεῖ στήν τελείωση.

ΟΙ ΘΑΡΡΑΛΕΟΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ

Μάρως Βαμβουνάκη

Γτούς καιρούς μας, ή μοναξιά θεωρείται άπειλή, ήττα. Στο όνομα τούτου του τρόμου, αποφασίζονται και οι βαρύτεροι συμβιβασμοί. Συμβιβασμοί στή συντροφιά, στή δουλειά, στους φίλους, στις ιδεολογίες, στο γάμο.

Υπάρχουν άνθρωποι πού προτιμούν νά κοιμούνται μέ τόν έχθρό τους, νά μοιράζονται τήν κάθε μέρα τους μέ κάποιον πού περιφρονούν, πού τούς μειώνει, τούς αποδιοργανώνει τό χαρακτήρα, παρά νά ζήσουν, έστω και για ένα διάστημα, μόνοι.

Λέγεται ότι «φόβος μοναξιάς είναι φόβος έαυτού» ίσως και γι' αυτό είναι τόσο ισχυρός, ολοκληρωτικός φόβος. Όταν ό ίδιος ό έαυτός μας, μάς είναι άγνωστος, άπωθημένος, παραποιημένος και ξένος, τόν αποφεύγουμε.

Μέ άλλα λόγια, μέσα σέ πολυμελή οικογένεια, μέσα σέ φασαριόζικη παρέα πού γλεντοκοπά, μέσα σέ μία ομάδα πού έκδράμει, ή έσωτερική μοναξιά, ή άληθινή γνήσια μοναξιά ενός μέλους μπορεί νά φτάνει στήν άπελπισία. Δέν είναι όλοι γεννημένοι για νά παντρευτούν, δέν είναι όλοι γεννημένοι για νά γεννούν παιδιά. Κοινωνικός δέν είναι ό κοσμικός.

Κοινωνικός είναι ό άνθρωπος πού μπορεί νά συμπαθήσει τόν άλλο. Νά τόν άκούσει μέ βαθιά προσοχή, νά του άνοίξει τήν καρδιά του. Τήν κοινωνικότητα τήν όρίζει ή ικανότητα

τῆς συμπάθειας καί τῆς ἀλληλοκατανόησης, ἐνῶ τήν κοσμικότητα ἢ σωματική συνύπαρξη γιά κάποιου εἴδους ὑλική συνεργασία.

«Ἄν καί ἔχω χρόνια νά σέ δῶ, δέν ἔλειψες ποτέ ἀπό τή ζωή μου», ἔγραψε κάποιος σέ παλιό του δάσκαλο. Αὐτές ὅμως εἶναι ἐμπειρίες πού μόνο οἱ θαρραλέοι τῆς μοναξιάς μποροῦν νά χαροῦν. Γιατί ἡ μοναξιά σοῦ ἀσκεῖ τό κουράγιο, σοῦ ἐκλεπτύνει τή διαίσθηση, σοῦ στερεώνει τήν αὐτάρκεια καί τή σεμνότητα πού καταλήγει νά ἐπιλέγει κάθε σοβαρός ἄνθρωπος. Γιατί ἡ μοναξιά εἶναι τό σχολεῖο τῆς αὐτογνωσίας. Καί ὅπως λέει ὁ Λάο-Τσέ: «Ἄν ὄλο τόν κόσμο γνωρίσεις, γνώρισες πολλά. Ἄν γνωρίσεις τόν ἑαυτό σου, τά ἔμαθες ὅλα».

Οἱ ἄνθρωποι πού δέν ἀντέχουν τή μοναξιά, εἶναι ἐκεῖνοι πού κάνουν τίς χειρότερες σχέσεις. Μέ τούς φίλους, μέ τά παιδιά τους, καί κυρίως μέ τόν ἐρωτικό τους σύντροφο. Ἀντιθέτως, ἐκεῖνοι πού τά ἔχουν βρεῖ μέ τήν ψυχή τους, καταφέρνουν τούς πιό πλούσιους δεσμούς. Ἀγαποῦν καί εἶναι σέ θέση νά νοιάζονται.

Κάποιος ρώτησε ἕνα σοφό γέρο: «Μά γιατί δέν μπορῶ τελικά νά κρατήσω ἕνα φίλο κοντά μου, ἀφοῦ τό θέλω τόσο πολύ;» Καί ὁ σοφός του ἀπάντησε: «Ἄκριβῶς ἐπειδή τό θές πάρα πολύ». Ἡ λαχτάρα γιά σχέση φαρμακώνεται ἀπό τή λαχτάρα γιά ταύτιση, γιά ἐξάρτηση, γιά προβολές, γιά ρούφηγμα, γιά χρήση ἐντέλει. Μέ τέτοιες ἀνάγκες γιά στόχους, δέ συνδέεσαι. ❖

ΤΟ ΕΦΙΚΤΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Αγίου Συμεώνος του Νέου Θεολόγου

Μή λέτε ὅτι εἶν' ἀδύνατο
νά λάβουμε θεῖο Πνεῦμα.
Μή λέτε πώς χωρίς αὐτό
μποροῦμε νά σωθοῦμε.
Μή λέτε ἀγνώστως πώς μπορεῖ
κάποιος νά τό κατέχει!
Μή λέτε πώς δέν βλέπεται ὁ Θεός
ἀπ' τούς ἀνθρώπους
μή λέτε πώς οἱ ἄνθρωποι
δέν βλέπουνε φῶς θεῖο
καί πώς εἶναι ἀδύνατο
σέ τούτους δά τούς χρόνους.
Ποτέ δέν εἶναι ἀδύνατο
τοῦτο, καλοί μου φίλοι,
μά καί πολύ εἶναι δυνατό
σέ 'κείνους πού τό θέλουν!»

